

Пощарите плачена у готовом.

POK/IX.

Дяково, пяток 5. августа 1932.

Едно число 1·50 Дин.

Число 31. (351.)

РУСКИ НОВИНИ

Preč. Dr. I. Đ. Višnjević rektor grkt.
slemenjša Zagreblj, gornji grad

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНІ ЙУГОСЛАВІЇ

Виходив южно-американський тиждінник. — Піредніата на рок 60 Іван., на
последній рок 30 Іван. За Америку и інші краї 2 долари роцінне.

Предплату и шкіцю імена до Редакції з України греба посылаєтъ на адресу: „Руски Новини“ Пішкоревци (Югославія).

Рушай ме ще!

Нашо просвітни змаганя до тера^з
мали тог тольк^о хасну, же зме^у указали
на своё пре^будзене, на дзеку же сцеме^н
стакнут^у о бок другим културжыцтвам, вик-
шим народом. Но так ше видзи, як да
зме^у ше з тым задово^ленем.

Замераме: Нинішнє панство якдно по-
ліхало, календар не розпредали. У да-
хторих валах охоча просвітна робота (ір. у
Швейц.), потімно скоро престала, хори
якво єдини розшадилися култури, нашої
Тійсні рознамуло "ти". . Ейт ішё надіч же
ше дрівнішнє. Але хто зін, чи єднота
дня цілком не үмреме, на ганьбу свою
и цагого материнското народа. Із зна-
ки, що водза до шмерци, ясни.

За чловека ширей дзеки, да ще нашому чловекови у його душевних поможе, не може бути пищкоєдно, чи народ наш храча до шветнійшого «Ютре», чи стой на мертвій точки одкаль до затинуца не долівко. А випадра, яке ще ми не рушамє. Голем у лахторих місцях, де можливості кунтуриї роботи були крайовики.

Як да ще тому поможе? У нешкак-
ших згруйнованих обставинех одвиг на-
то чекки. Але на інтеліг'єнції цицко!
Вона поти доло нашого народу. А док
вона не набере духа пожертвованості
індок ішицької своєї сили не пошве-
ти народній роботи, дотя би ше
момін поздабані, же за сто роки тіс бу-
дзе ані вдного Руснака. Претопимеше
под прициском културно мондійшо-
го... Бо факт, яке зме у своїх думках,
словах и ділох з дия на дзень вже скоч-
ко зинко друге як синове свого на-
роду, — не да не скриц! Пр. у Долин-
кою Беркасова, насслени швет пришол
з Галичини и принес чисту, перушену
народносць. Але пре якушник газыбѣ и
потичньоване з боку, пре того чувство
же я виші горжши од других, вони ру-
чили свою бешеду, правдиво україн-

ску, Прыяли бачванско-сримску и та-
раз ше ридко, барз ридко з нёю но-
сівчыло.

Може бүн же хтошка гове: «зачували вже не през двесто роки ище предгоршем прищиском, па и тераз не таки днявол страшни як го маюбօ». Хто би так новед նե познал бы свойого часу и не имел бы չ нім. Справа як не непка сдна нація просліва до дрүтей, не така проста и начаша як не дакому може видати. Але в усічина и не без исчів.

Старе то ўж о тим-нікац. Сцекане пред скончанку претынку захаслюючай шинку животнагу ўзім' ёнергію. Не має снаги ані дзески думат и робіць коло наредных ствароў. Але кед ше разходзіцца о нашему «буц» або не буце — чи можеме прэйг таких вопросох прыйсці з задржанымі очмі? Чи пімеме пушнікі руки и чекац на зло по ма присці? Чи можеме робіц як птах вон, по превозмеждальнему штурму главу до цистку?

А на жаъ замерхи зме сми, да не видзиме, и нуцели руки, да не рушамо вонроси, котрих развязане одлучи: чи жыць нам чи умрея.

Ой, кед би је шицка интелигенција запалела од правей, свитеј, несигарског љубови до подзечнога, заостатого, од шицких охабеного, — на имерц осудзеного нашого човека! Но иераз је трафја зеничким пропишто. Генти то понашајушицу.

А нездрави знаци є нашим царом
ним живою є укалою, же зме становли.
Мушише ще рушиц напредок. Бо хто не
напредує тог нозадує.

С. Садамон

— у Румунской.

важій стала частиною політичного життя під час падіння імперії австро-угорської та заснування Румунії. Др. Юлій Маню, який був цілком позагрупованою гвардією, претендував на посаду міністра фінансів та міністра землеробства. Він був вибраною особою, яка мала досвід у розвитку сільського господарства та фінансової системи в Румунії. Др. Юлій Маню був одним з найважливіших членів уряду, який підтримав реформи, які сприяли розвитку країни.

ШИРОМ ШВЕДА

Начало выборов

Прешлай недеяй 31. квітня сьбули ще у Немецькій вибори до державного парламенту. На результат тих виборів чекал цілий світ, з величним інтересом, бо Німеччина готувала у повній надії падання, інак багато у остатціх роках ми величі видлив на майбутній цілій Европі. — Може це повсесо, яке вибори прешли у мирі, тоді буде досконольо. Мертирів и всієї рабочої, Але по тої за величну церкви юс більш міжнародні жительські?

Вибрали 667 посланки. Од того числа достали: Гитлерова странка 230 посланки, социалдемократи 133; Католицка странка Центрум і Кат. народна баварска странка 98, комунисти 89, націоналісти 37. Други менші странки достали юз даскелью заступників. Найзаживіше у тих виборах то, же Гітлер, котри не хвалюв, же доставе венкінну заступників, тей венкінни не достали, то достали дваразя вецеї мандатів, як мал скорей. За Гітлером найвецеї не двигла странка католиків Центрум — вона достала 11 заступників вецеї, як по мал скорей. Наросли даусіс і комунисти. Менші странки спрощено.

Позу владу будзе бара чысцко улажаць. Гитлерова страска когта тэрэз наўмашчына не сце з ўядні другу странку владу подзеліць а сама владаць не годна. Гібаль ше не испадяк зноўдна Гітлер и католічскі Цэзрэум. Католікі уж вешчай раци вышаты Немецку з наўмашчынай буды, дада ше потыміцаю и тэрэз.

Австрия

† Др. Игнац Сайпел. — Во второк 2-го августи умэр велики австрійски политични предник др. Игнац Сайпел. Бул вон священник и профессор богословій, в воі воїни прославял ше вон як найвиши австрійски державни предник, котри стал на чолі худобицей повоєнной Австроїї у ей належжалих часочок. Позитовали дра Сайпела шкоди тудаземни политичаре и нерели га його бешеду, бо вони бул єден од тих рідко пошатних политичарах, котри и у политике гледаю правду в цаганства не познаво. Иниак др. Сайпел и не мог гол робиць, бо бул католіцкы священник. Австрійска держава стравила у чым свого другога и чеснога воіза, котрому не так ложацца заменіка.

Умар др. Сайпса у каскади санаторију Винерванд при Венецији, у котрим је 14. јула умар наш українски велики писател и народни предник Вячеслав Лизинський.

На далеком Бостону.

Іще ще право из землі вояна под Іванхавом; о котрой ми єщє рази писали, уж приходаа з далекого востоку, а Китаю висти, яке ще приправя нова війна між Китайском і Японією, Китайці дуже повсюдно своє військо за 200.000 воякох. У Маньчурії борбя в Японії ані не преставали.

У Мадарській

вліпілі поліції двох большевицьких працівників Спілка і Фірста, котри зробили у Мадарській уж всієї агентати и тераа приправили революцію. Суд их осудил на шмери и два го-дні по осуди тих двох большевиків уж не було меда живими.

Американські ветерани ще буяя.

Американські ветерани, то в той, що на повстанку влади добровільно пошли у шесто-війн до американського війська, літали ті-раз у кризи од влади помоць. Кед жм єлада и парламент ніякій подпорк дац не сцели, прі-што 100.000 тихвітеранів до Вашингтону и он-тегли „Білий Дом“ то в палату американського парламенту. Направили себе блоком паляти шатра и гвардію, же не пойду отажаль, док ще тих молов не буде вислухана. Так вони олише-дали „Білий Дом“ віцей як мешац на танку-цілі Америки. Аж тераа розкісал президент Гувернер, що ти не силом отажаль виконя, Але ветерани не дармо стари катоці! Нашадли на вільницю и за не пришло на помоць військо, по-ляція би им не могла ніч зробити. Аж я по-моць батальонів війська пошло за рукою ветеранів як „Білого Дому“ розогнац.

Немирна Югославія.

У Югославії Америк єщо вельо вояжних маліх державах и у їхх непрестано вреяту кот-ло. Уж од скорей влада у Бразилії революція и до тераа ще не зна, хто у тих борбах йад-влада, революционер чи влада. Революционаріи немирні настали тиж у Чиле, а тераа приходаа висти, же Болівія и Перу вже меда собу війська. — Добре, же Америка од нас далеко!

Статистика дзецах у Београду.

Варожка управа у Београду видала бара занимиву статистику с тим, колькі юні дзецы про-шого року у Београду родзело и кельо юні маю поєднані фамелії.

Прешлого року родзело ще у нашим главним нарішку 4.121 дзецко. Од тих дзецах 1534 дзеци були першіци у фамелії. Такіс дзецах, котрі родзены тж други по шире у фамелії було уж вельо мене, бо лем 982 лебо 23%. А такіх случайох, дзе ще у фамелії родзело Ѥре-це зешико, було лем 563, лебо 13%.

По штваро дзеци було у 423 случаюх, ті пяте дзецко у фамелії родзело ще лем 218 дзеци.

Шесте дзецко мали лем 169 фамелії, седме дзецко мали 69 фамелії, осем 36.

Фамелії зос дзеевецеро дасци у Београду бара ритка, бо прешлого року родзело ще лем 17 дасци, котри пришли на шевеяк дзе-ваете дасци и пришесли родичам випадково зе од плавдання порції. Як видно зе ѿжеводовані од порції не помогал...

Тота статистика бяра поучна. Вона доказує, же ще у Београду ширі французи обычай, да родичи маю лем єдно лебо найвецей двою дзеци. Но од 4.121 родзених дзецах 2536, лебо два третини то перше лебо друге дзецко у фамелії. А тот французи обычай то зваки препадання вінні нації. И дармо французи даю тераа награди фамеліям, котри маю ведея-дзеци, не помогал. А причина тому не можебуц у худобству родичів — гоч ест по варошох и таки случай — але баш найбогатий родичи маю найменій дзецин.

Причина тому то модерна жажды за-до вікічним уживальцем. А, пожеже людве по варошох не маю віри у своїх шерцих и віддаа у швеце нікого іншого цілю и в самостілесне уживале, прето ляко-ляка и природни в Божія залози и не спу мац дзеци. Же так не ще буц и же то погубка, не адрана поква видай ще а того, же и велики кароди, як ето Французи од того прелядаю, не иду на предок и их найменії предиції зос-страхом патра на будучності свого народу.

Меркуйме, же би ще и наш, до тераа юще здрави и добри народ, не набраа те страшней модерній хороти!

З НАШЕЙ ДЕРЖАВІ.

НАРОДНА СКУПІШТИНА

видав ще на свою василіадне 5. авгу-стя у Београду. До терла народні посланники мали своїх вакації. Тераа біт Народна Скупіштина мала прият и пови закон о валілскій управі.

ФРАНЦУЗКІ БУДВЕ ЧЕКАЦ ЗА ДЛУСТВО.

Наші миністер фінансійов бул тих дньох у Парижу и там виднал у францу-зікії влади, же почавши од 15. октобра то-го року до 15. октобра 1933. року не будає Француза штвац од Югославії, да єй плаці топи рати, котри би у тих часу требало плаціц. То вачи тельо, як да пан Француза дала сінорочни морато-рій. Сума за котру нас Французи буду прев зде рок чекац виноши 650 мільйони динари.

ПРАВЕЛИ ПЕНЕЖ.

У Словенії открили власди одно дружество, котре потаємо працевело пене-ж од 100 и од 1000 дин. Шідство ще водни да-лай и прето власди мена тих злодійох юще не виявлені.

У ПОЛ ДНЯ НАПАДЛІ НА БАНКУ.

У Београдскій главній улиці Терасії нападли двоме толивас у дві години по по-ладнію на банку ва меніне пене-жох (менічніці) Герсона Моніца. Еден од тол-вайох Милутин Стошич вищтрелел на банкіра в револвера баш у часу, кед он отворел касу, але го не трафел. Банкір руцел на толивайох малу касету в пене-жами, то учули людєи на улиці, прибегли до банки и толваа мушели сіекац, але их фришко одбіднох влавели.

КОВАНИ СТРИВЕРНІ ПЕНЕЖ ОД 20 Д.

Од 29. юла находити ще у промету и наш нови стріберні пене-ж од 20 д. ко-

ника. Ала видаети ще ми, же и Биркаш віцей успел, бо не увесь в свойтво блку ніякій по-уки. Крем цо пораду на кончу писні повед прев уста особи ошківакій, п. О. Костельник на чоду зробел. „Жалосна писня“ основана на народних мотивах и у нашледованю народного способу піснку криєше кілька успіх. На жаль творчосц п. Биркаша досц за тераа худобна, же би ще о ньому могло бечеводовані як о самостійному шківакін.

З. п. М. Винай друковал віцей и як поет младших воїв найбліднійши. Да ще то ствер-дзин, крем того цо уж друковане по старших календарах, и по циклусу „В воїни и по-войні“. Тих циклусах єст певно віцей. А юнак-аборік юго ище не маме. Найкрасія, по-міному, писня „Найкрасія час“, гоч зона, натадув вілив Нейне-а. Так ще відда.

„Епітаф“ — (надпис)

Церкви, патиціх, ии ще ві бойце,
Боги чекают хед прищаюю нас,
Ни ви ще о тиш и стараїце:
Шацко то тираж лож кратки час!

Могло би ще пожади за мото цалей по-есяк п. Винай, бо моменти пессимистичного на-строю, поважиосци, смутку и сентименталносци дзекеди у цаго части. Іще намаме поета снаги,

Красне писменство тогорочного Календару.

1. Не спрекедиши ще, кед новеме, же наш календар пайкраши у Югославії. Бе гарстошка Українціх през цього ліха, у їм які, беше-дус, викоши свої проблеми, болюці места указув, свої радосци и здобутки на культур-ним и літературним полю, на кельо вон може ляк шиціах пешкаших обставиціх, чеїкосюх и биди часу самостайно и буйне жить, розвивац іш. Календар наш то биланс шицікого, цо має, и прето вої мушн буц од час цезеніи и чуваці. Па ішак число наших, по рахунку о. дра Костельника, 20.000 єврох коши на себе виту, кед календаря ляка по поїдох паюхильших урядох іероспреданія. Но надію має же буде лякше...

Бо „Цо щи страцел, то бара мале, ...

Іще аже лем жиц почали!“ (Г. Костельник). Слова тижі пріноровіни до нас да-ваю нам ляку и дальше.

*

2. Поясні застукала мешамі ишого Нес-тори (п. Костельника), М. Виная и М. Бир-каша. Крем тогі подані для старобаченських. Меній чувства, ик животній поради (у „Тота наша Ільча“) — дзял намі наш Нес-тор. Уж го віше меній видзіміе жа лякши літера-

турним полю. И вато нам шиціко цо достанеме од цього тим жиціе. „Тота наша Ільча“ обращак з нашого жівота тераанього ма-люв как у кратких чертох шали нашо ваза-зки, досці нездесні обставиці.

Такіи дайціи у нас части, аж бара части. Така младосц „лем прев два дні квітня, я ве-ци шали живот схід!“ Печатьяс на долю такей „ружки“. П. Биркаш, цо живот на вазале добре поана и ана пожаки його пременія предлужел живот такей Ільчи у супружеству. Сама не-веста ошикував свою серенчу.

Скора піддаванка, и юще за „навілого“, мац, и други причини, як подзаретосц животна, аробели же жладей невести „гоч ма шиціко на-досці“ „на тим швеце ніда ніч не радосці“, же а' мужком не яків.

И чи ще чудовац, же таки жейн або цал-ком, церніці през цалік живот не одави гоч пойкічані, або же су подобни тей, яку маме у моїй новелі „Гвардии віндреї“ — Фа-мелії ще нам так робізываю, а то першкі кро-чай до шмерій, які на кончу зробеки во цалій Європі.

На подобни темы були у прешлорочним календару ломесціи писні п. Осіфа Костель-

три є виробені у нас у Београду. Ценеж од 10 д. ковані в у Лондону. За тільки направено 20 мільйони фалати по 10 д. і 12 і пол мільйона фалати по 20 дин. у вредносци од 450 мільйони динари. Велт людзе почали такої стриберни панож одкладаць і не пущаць далей до промету. Але Народна Банка поцагніа промету паневро банкноты од 10 д. і стриберни панож до промету муши присц.

ГІМНАЗІЙ У ЮГОСЛАВІЇ.

У цалей Югославії було того року 80.000 школярок лему гімназій. Ту яс ураховані преварації, тарговски и реселені штреділі школи. Релативно найвецій школярок єст у Словенії на 129 жителюх оден гімназіялець, а найменшій у Вербаскій бановині (Банялукі), два приходан едай школяр на 600 жителюх. — У Дунавській бановині єст 25 гімназій. Самі Руси маю у нашій державі шайці гімназій и 1320 ученикох.

Косидба у старих часах и нешка.

Кед йога витакіл наших прародительях з рою гвардей та Ашамові: „У поту свого чола будаш всіх хлеб свой. Церні и корові будаши жем родзіц”.

Так єто уж перши чоловек бул землемісцем-параст. З початку вони не орал авт і не копал. Сдол лем того, що жем сама родзела. Але по-зажеце почадж людзе вібераць поти ростини, що були найлепши за доживене, шали и садзели их окремо и кед дозорли, зберали их прі-правляли за жиму. Найдільніші сликі, на хотрих представана жатва жита маме з Єгипту. То малюнки на пірамідох, у котрих представана жатва жита маме в виду наслікане рало, а котрим Фараоново раби оружем и як жито жито з серпами.

Шерпі на тих сликіх цілком такі пк і пашо, лем же не маю зубіх. З того видно, що не втери в таки стари як старе саме землемісство. Пояннейше видумали людзе косу. Але серп ще інак затримал аж до нашого часу и нешка єст иць всіх краї, десь же жито не кони, але яків.

Сила, всільского оптимізму, але шайці скоро модернізм заслуже смутніх, з враженів душу.

„Жімски вечар”. Може немам право, али віддаю ще, що та писня преробка Чушкіновой на таку тему. Но та би то и було, способ преробки щешіїви. А ціль автора — зробиць у читачови вражене жими а вій красу и монотонію, хотра на інтелігентіта прікрай злив ма, — посцигнути.

„Шайці маш, злати стрібла,
Цо душа заміда,
Лем серленько од жалосин
З мароподи препада”... слухає поет и не прекінчайши вій ще не модлячи — у потполній дупчеїній іззіферентносци. (а „Равнодушност в наївочні бол”, дутич) „Ціхенько роздумус „о живоце плохим”. Шайці ядас, ядас напредок да ще не врахи:

Любов, любов и надія
Шайці ще забуло. И далей:
Моя писня вишневана,
Здихну, умера. А подих
шмерц, що ще цага рождан шоржки,
полкі нас вони страхом, лем цалу писню губи
одкрице признік смутку и безнадійносци.

Таки настрої преживають наш Нестор у писні „Красавица далока” (у видрукованім)

Аж чудно, що людзе прев тисячі років послуговали вони серпом и не видумали для них інші орудія. Аж обачни віден американський фармер (параст) Мек Корнік року 1831. видумал першу машину за кошті жита. Тота перша машинна косила на дні тільки, кельо могли покошиць 5 хосачі лебі 12 женці. То був уж великий успіх!

1875. року видумана була перша машинка, що видно косала и вазала. А у наїновейшим часу видумана уж така машинка, що параз, коси, вязе и тлачи.

И так хосидба постала уж не тако чужка робота у листій горучави. Але ка що очі вижакме, як машинна та підглечала роботу и чимко робя спорш, але з тою вона одобрила роботу мільйоном людвох, котри терьор не маю з чого якіц. Землемісці машини їднровадзели терьор до того, що жита ще вецеї як треба и прето вони мушк падан за цеї.

Жито потунезо жице и прето, що то людзе терьор жесній відів як скорей. Терьор уж відреди гевта стара присловка: „Це є хліб и вода там що не бой глаша.”. Ето американські новини приносили тот случай: Беди пекар начекол хліба и одвезол до варошу да то подзвіти безроботним роботніком. Але на прещельке Його зачудовлас, мало хто браз хліб. Чув як, як одна жена наріка на безроботнісці, що нема до всіх вони такої юїї: „Ето ту маце хліб, берце кельо сіцець”. А вона му на то нове: „Е, що вредзи хліб без стайні!”

Так ето роявіом машини вирости и вимоги людзох. Нешкі людзе иб спу буць гоч з чим задовольни, наажди би цеїк жиці як вельки пан, без огляду, чи то мож чи не мож.

З того виходзі, що машини людвох лем на коещо жаучелій або вів прислові людам стаєм юго щесці; лем велики глад за уживаньем, котри вони засипці не годзі.

Сце росінці.

Мац вища до загради и видзі, як ще Яки по колена закона до жемі.

— По то робки Яни?

— Я себе, маю посадзі, бо сцем да по спорші вирошаем.

зборішку хора, писніох „Уєблі ізворі”, з котрих виду даскець предложених усійціому календаре):

Як то у ме сум, баль ве сірадін?
До грабу падзі, пісцік сіці блевіліці!
Умерам, уирец сіці, да юе дзяліні
З животом, шесцом...

Врапчаюць ще в карчмі бої ще цісносци, бо «од седам дома жена ме тека».

„У войни и по войни“. Нелевносци, що будзе у будучносци, „страх воів пол силни до шерціх людскіх“ (1914.), охабені дліні и поля и труд чекініх роботах, гадка же у войни шаєш наш попрепада („там може загарнію бідни му посви, през жалітві и одпіттані“ [Поля]), одпіттаніе од милого, шайці що ще люблено, баль, бо треба исц, а:

Челкі то живот, гарик у цудзінни
За дзялекама, чарікілі горакін* (Одайтаване),
надалік поволажа царя австрійскіого (Плахати), и описование руского и сербскога войска то ёто главні думки а Його цыклусу:

А у шайціх писніох подгіркнута „желба за младосці“ (Б. Старковіч):

Ой вбогом жице, любе в веселе,
Кірплюс ще уж банисто почіна.
(Кояц будзе).

С. Саламон.

Міклушевци.

† Янко Лендер.

Дня 28. юла умер у Осеку по операції Янко Лендер у хладім інку од 29 років. Хоровал барв кратко — шицкого три дні.

Покойни бул барв добри чоловек, кожному приятель, любел го и поштовал кожди, хто го лем іонал. Прето тераа у нас нет такого, хто би за кім не жаловал.

Бул покойни и добри руски патріот, любел писац и до наших Новинох. (Редакція ма од покойного іще одну статю, котра не одлого буде видрукована. — Редакція).

Подойді охабел вакжупену жену Марію рода. Кошиц и двоюро дзеци.

Вічная Йому памят!

Міклушевчань,

У чиїх зме рукох?

Як в слаба янпа яздовска, а у першим запре задружна організація, о тим ще може змініше інженеріи, кед препатрима роботу Привілігованого Дружства за вивоз жита у прешім року. Тото дружество купело одлонскій косидин до терьор жита за 990 мільйоні. Скоро за віну міністрду!

Але у тей ствари найважнейше, то, хто при тей силій тарговини найвецій заробел. Чи сами парасти и их видруга, котри тому дружству предавали жита? — Так би треба-ло, да заробели парасты, але на жаль ствар стой цілком на спак. Бы од самих парастох прияло Привіліговане Дружество жита лем 260 мільйоні, а тэгто друге жита пафірованы дружству тарговцы-меншетаре. А у самей Войводзін, Срінке и Славокій купело дружество од парастох жита лем за 74 мільйоні а од тарговиц прелродачох за 405 мільйоні.

Дабоже же ту не вживавте Привіліговане Дружество, вони би було любело іуповаць жита од самих парастох, лебі од іх Землемісціх Задругос, але що ти може зробиць, кед парасты вольж даці свой жита преподавачови, на-место да осную свойе задруги и да преко віх предаваю и жита и щиці свойе вироби.

Але найменше приходзік терьор, кед напа-тиме, хто су тоти тарговцы-меншетаре, котри пре парастку неборанікісці зкроблі на тих житу шумні мільйоні. Ето даскець мескі:

Bergl, Welas, Löbl,
Bauer, Barná, Grüner,
Licht, Landesmann,
Wertheimer, Weiner,
Gutmann, Weinberger,
Schlesinger, Goldfarb,
Ackerman, Einberger,
Vlaz, Augenfeld, Weis-
berger, Baum, Beck,
Kohn, Krakauer, Ditt-
richstein, Ausländer,
Lustig, Grätzvald, Le-
wi, Friedmann, Son-
nenfeld, Fischer, Sche-
in, Stern i. t. d.

